

„Jeg véd ikke. Det maa vist være en Fremmed. Angelica kendte ham i hvert Fald ikke.“

Emanuel saa' paa hende, som om han ikke vilde tro, at han havde hørt rigtigt.

„Hun kendte ham ikke, siger du! . . . Det var dog besynderligt!“

„Aa, hvorfor egentlig det, Emanuel? Her har jo oftere været fremmede Folk, der vilde tale med dig.“

„Ja, det er sandt — naturligvis.“

De sad atter en Stund tavse ved Siden af hinanden.

Fru Bettys Strikkepinde bevægede sig med feberagtig Hast. Hun søgte at læse sig Vished til i Broderens Ansigt. Men dettes Udtryk bestyrkede hende egentlig ikke i hendes Formodning. Emanuel var nok meget bleg og øjensynlig stærkt bevæget; men han syntes hende mere højtidelig betaget end egentlig nedbøjet.

Med et Glimt af Haab tænkte hun paa, om hun alligevel skulde have taget fejl.

„Du var nok tidligt oppe i Morges, Emanuel. Pigen fortalte, at du gik ud allerede ved Solopgang. — Har du maaske ikke sovet godt i Nat?“

Emanuel nikkede mekanisk. Han havde ikke hørt, hvad hun sagde. Han sad foroverbøjet, med